

FLY, SKREG DE.....

Af Asger Aamund, den 13. september 2013

Hvad er egentlig en flygtning? Det er efterhånden svært at svare på, da definitionen flytter sig hen imod at omfatte stadig større skarer af problemramte mennesker. Omkring anden verdenskrig var en flygtning typisk en jøde eller en socialdemokrat på flugt fra det nazistiske Tyskland. Eller et offer for Stalins eller Francos terror. En flygtning var en person, der var forfulgt og i livsfare, og som derfor havde krav på asyl og bistand. Det er jo til at forstå og til at have med at gøre. Danmark har altid været i front med en human flygtningepolitik, når vi lige undtager de tyske jøder, vi nægtede asyl i slutningen af trediverne og sendte retur til Gestapos åbne arme. Og når vi også glemmer den kyniske og umenneskelige behandling af de tyske flygtninge, der strømmede hertil i krigens sidste måneder. Men vi var blandt de første lande, der ratificerede FN's flygtningekonvention i 1951, som skal ses i samklang med bestemmelserne om asyl i FN's generelle erklæring om menneskerettigheder fra 1948, som vi også tiltrådte: " Enhver har ret til i andre lande at søge og få tilstået asyl mod forfølgelse".

Vi tog godt imod de ungarske flygtninge, der under Ungarns frihedskamp løb for deres liv foran de fremstormende sovjetiske kampvognskolonner. Ungarerne kvitterede for den hjertelige modtagelse ved at lære sig dansk, tage en uddannelse og et fast arbejde. Danmark har efterfølgende haft stor glæde af de mange fuldt integrerede ungare, der nu som danske statsborgere bragte merværdi til det danske samfund som håndværkere, kunstnere, tandlæger og advokater. Senere tog vi også godt mod vietnamesiske bådflygtninge og en del chilenerne, der var så heldige at undslippe Pinochets sikkerhedspoliti. I takt med, at det danske samfund ændrede identitet, gjorde flygtningepolitikken det også. Fra 1945 til 1970 var Danmark et samvirkende arbejdssamfund. Fra 1970 blev vore politiske grundholdninger feminiserede og Danmark blev et omsorgssamfund. Og nu er vi på vej ind i den næste fase, som er formynderstaten, hvor egen lovgivning i et parløb med et uigennemskueligt univers af internationale konventioner, direktiver og domsafgørelser sætter stadig større begrænsninger for borgernes overblik og indflydelse på det danske samfunds fremtidige skæbne.

I 1983 vedtog folketinget udlændingeloven, som gav spontan indrejse og retskrav om asyl til flygtninge, der ikke var vaskeægte flygtninge efter FN-konventionen, men i stedet var noget, der ligner. Næmlig de facto flygtninge, der hurtigt blev lige så fine i systemet som de rigtige flygtninge. Antallet af asylanter steg betydeligt i de følgende år, og selv om VOK-aksen i sine velmagtsdage anstrengte sig for at begrænse tilstrømningen af flygtninge og sociale immigranter, voksede samtidig det internationale pres for en udvidelse af især de europæiske landes beredvillighed til at acceptere stadig større flygtningekvoter. De næste 20 år vil blive præget af voldsomme kamphandlinger, oprør og uro i både Afrika og Mellemøsten. Der er stor sandsynlighed for egentlig borgerkrig i både Syrien og Irak. Der bliver voldsomme konfrontationer mellem islamister og sekulære kræfter i Ægypten, Libyen og andre afrikanske stater. Der kommer et folkeligt opgør med præstestyret i Iran, og den islamiske undertrykkelse af frihed og menneskerettigheder i Saudi Arabien og Golfstaterne kan ikke vare ved. Vi kan se frem til enorme strømme af mennesker på flugt fra enten tyranner eller økonomisk nød. En folkevandring på vej mod et nyt liv ad det slidte nødspor til det rige Europa.

Danmark har i dag ingen selvstændig og håndfast national flygtningepolitik. Det danske folketing har lagt sig på ryggen med alle fire poter i vejret og lader sig tromle over af EU, FN og international domspraksis, der hele tiden skærper vores pligt til at modtage stadig større skarer af migrerende mennesker. I Sverige er formynderstaten nu slået så meget igennem, at enhver debat om flygtninge og indvandrere, der afviger fra den statsautoriserede norm, er tabu og reelt forbudt. Den svenske regering har netop bevilget permanent opholdstilladelse til samtlige flygtninge fra Syrien. Og i total konsensus beklager den samlede svenske presse i disse dage, at det fodslæbende Europa ikke allerede har fulgt Sveriges lysende eksempel. Det er på tide, at der rejser sig en folkelig debat i Danmark om, hvad vi vil og, hvad vi ikke vil. Vi har tradition for en human og imødekommende holdning over for mennesker i nød, og vi skal fortsat være til nytte, men ikke udnyttede. Hvad ville vi gøre, hvis vi skulle begynde helt forfra? Hvis ikke vi var begravet under internationale konventioner, direktiver og diktater fra det flygtningeindustrielle kompleks? Så ville vi med sikkerhed sammen med andre progressive, frie stater bekende os til den fremskudte flygtningehjælps princip. Vi ville i en international 'coalition of the willing' med eller uden FN og EU organisere og finansiere et netværk af flygtningecentre så tæt på brændpunkterne som muligt. Ikke primitive kludebyer, men anstændige bysamfund med skoler, butikker, værksteder, kultur- og bedehuse samt lægeklinikker. Det ville betyde en kort afstand til hjemlandet, når forholdene tillader repatriering, og flygtningene ville opholde sig i et område, der kulturelt og sprogligt er tæt på deres oprindelige omgivelser. I Europa kunne vi så tillade egentlig indvandring af udvalgte flygtninge, der var kompetente og kvalificerede til uddannelse, arbejde og integration i et moderne konkurrencesamfund, samt tilbyde avanceret lægebehandling til alvorligt sygdomsramte eller mishandlede personer fra centrene. Der er dog intet, der tyder på, at der i Danmark kan mobiliseres politisk mod til at tage den nødvendige debat og de initiativer, der kunne føre til en moderne og hensigtsmæssig flygtningepolitik. Rædslen for at blive stemplet som islamofob, racist eller fascistoid lammer al handlekraft, medens vi i solidarisk lydighed kryber videre mod kaos og forarmelse.

Som naturlig konsekvens af denne holdning burde vi omskrive et par linjer af den gamle kongesang: "Fly, skreg de, fly, hvad flygte kan. Asyl hos Danmarks Christian!" Det med Christian passer ikke, men det rimer. Der skulle naturligvis have stået Margrethe. Det rimer ikke. Men det passer.